

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΚΙΟΚΑ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 44806/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

16 Απριλίου 2009

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Γκιόκα κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές,*

και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 26 Μαρτίου 2009,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 44806/07) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από μία υπήκοο του Κράτους αυτού, την κυρία Γεωργία Γκιόκα («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 26 Σεπτεμβρίου 2007 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τον κύριο Λ. Πανούση, δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Σ. Αλεξανδρίδου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ειδικότερα ότι υπήρξε υπέρβαση της «λογικής προθεσμίας» της διαδικασίας, την οποία εγγυάται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης.

4. Στις 4 Ιουλίου 2008, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Όπως επιτρέπει το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε επιπλέον να αποφανθεί το τμήμα συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ι. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Η προσφεύγουσα έχει γεννηθεί το 1938 και κατοικεί στην Αθήνα.

6. Στις 10 Δεκεμβρίου 1999, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή για την καταβολή 4.891.498 δραχμών (περίπου 14.355 ευρώ), ποσό το οποίο αντιστοιχούσε σε επιδόματα και υπερωρίες τα οποία εκτιμούσε ότι δικαιούτο ως μισθωτή στο νοσοκομείο της Νομαρχίας Δυτικής Αττικής. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 8 Ιουνίου 2000.

7. Στις 30 Νοεμβρίου 2000, το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή της προσφεύγουσας, με την αιτιολογία ότι η αγωγή της ήταν αόριστη και δεν επέτρεπε μία δικαστική εκτίμηση. Πράγματι, η προσφεύγουσα είχε διαχωρίσει την αγωγή της, αφενός σε αναγνωριστικό αίτημα για ένα τμήμα του αιτούμενου ποσού και, αφετέρου, σε καταψηφιστικό για το υπόλοιπο αυτού. Το δικαστήριο έκρινε ότι η προσφεύγουσα δε διευκρίνιζε σε ποιες αξιώσεις αντιστοιχούσε καθένα από τα εν λόγω αιτήματα.

8. Η απόφαση καθαρογράφηκε στις 25 Απριλίου 2001.

9. Στις 28 Μαΐου 2001, η προσφεύγουσα άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Εφετείου Αθηνών. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 2 Οκτωβρίου 2001.

10. Με απόφαση της 20 Νοεμβρίου 2001, το εφετείο επικύρωσε την πρωτοβάθμια απόφαση.

11. Στις 20 Οκτωβρίου 2003, η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ορισμένων διατάξεων του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας.

12. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 18 Οκτωβρίου 2005.

13. Στις 15 Δεκεμβρίου 2005, ένα τμήμα του Αρείου Πάγου απέρριψε αίτηση της προσφεύγουσας κρίνοντας ότι το εφετείο είχε, δικαίως, συμπεράνει ότι η αγωγή αυτής ήταν αόριστη. Εν τούτοις, το τμήμα παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον της ολομέλειας, διότι είχε λάβει την απόφασή του με πλειοψηφία μόνο μίας ψήφου (563 § 2 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας). Την 1^η Νοεμβρίου 2006, η προσφεύγουσα κάλεσε τον Άρειο Πάγο να ορίσει δικάσιμο. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 19 Απριλίου 2007.

14. Με απόφαση της 26 Ιουνίου 2007, η ολομέλεια του Αρείου Πάγου επικύρωσε την απόφαση του τμήματος.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

15. Οι εφαρμοστέες εν προκειμένω διατάξεις έχουν ως εξής:

Άρθρο 672Α του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας

«Οι αποφάσεις (...) για καθυστερούμενους μισθούς εκδίδονται υποχρεωτικώς, στο μεν πρώτο βαθμό εντός δεκαπέντε ημερών, στο δε δεύτερο βαθμό εντός μηνός, από την ημερομηνία της συζητήσεως της αγωγής.»

Άρθρο 32 του νόμου 1545/85

«1. Στις εργατικές διαφορές του άρθρου 663 §§ 1, 2 και 3 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, ορίζεται υποχρεωτικός δικάσιμος που να μην απέχει περισσότερο από δεκαπέντε ημέρες από την κατάθεση του δικογράφου στο δικαστήριο (...), η δε απόφαση να δημοσιεύεται μέσα σε ένα μήνα από τη συζήτηση της διαφοράς.

2. Η επίδοση της αγωγής στον εναγόμενο γίνεται εντός πέντε ημερών.

3. Οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται ανάλογα και στην περίπτωση της έφεσης και της αναίρεσης.»

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

16. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

17. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 15 Δεκεμβρίου 1999, με την κατάθεση της αγωγής στο Πρωτοδικείο Αθηνών, και περατώθηκε στις 26 Ιουνίου 2007, με την απόφαση της ολομέλειας του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε επομένως επτά έτη και έξι μήνες περίπου.

A. Επί του παραδεκτού

18. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

19. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι επρόκειτο εν προκειμένω για μία διαδικασία αστικής φύσεως διεπόμενη από την αρχή της διάθεσης, δυνάμει της οποίας η πρωτοβουλία για την πρόοδο της διαδικασίας ανήκει στους διαδίκους. Ωστόσο, καθόλη τη διάρκεια της περιόδου που λαμβάνεται υπόψη και, ιδίως, μεταξύ της απαγγελίας της πρωτοβάθμιας απόφασης και του ορισμού δικασίμου ενώπιον της ολομέλειας του Αρείου Πάγου, η προσφεύγουσα άφησε να περάσουν τέσσερα έτη χωρίς να επιδείξει την απαιτούμενη ταχύτητα. Χρειάστηκε έξι μήνες για να καταθέσει ενώπιον του Αρείου Πάγου αντίγραφο της απόφασης του εφετείου και ένα έτος κατόπιν της απόφασης του εφετείου για να ζητήσει τον ορισμό δικασίμου ενώπιον της ολομέλειας του Αρείου Πάγου.

20. Η προσφεύγουσα επικαλείται τα άρθρα 672Α του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας και 32 του νόμου αριθ. 1545/85 προκειμένου να αποδείξει ότι η διαδικασία ενώπιον όλων των δικαστηρίων που εξέτασαν την υπόθεσή της υπερέβη τη «λογική προθεσμία».

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

22. Το Δικαστήριο σημειώνει καταρχήν ότι η διαδικασία διήρκεσε δώδεκα μήνες ενώπιον του πρωτοδικείου, είκοσι οκτώ μήνες και εννέα ημέρες ενώπιον του εφετείου και επτά μήνες και είκοσι έξι ημέρες ενώπιον της ολομέλειας του Αρείου Πάγου. Η διάρκεια αυτή δε φαίνεται εκ πρώτης όψεως υπερβολική. Εντούτοις, επρόκειτο εν προκειμένω για μία εργατική διαφορά για την οποία η ελληνική νομοθεσία (άρθρα 32 του νόμου 1545/85 και 672Α του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας) προβλέπει αυστηρότερες προθεσμίες: η συζήτηση ορίζεται υποχρεωτικώς εντός δεκαπέντε ημερών από την ημερομηνία κατάθεσης του δικογράφου στο δικαστήριο και οι αποφάσεις πρέπει να εκδίδονται, από τα πρωτοβάθμια δικαστήρια, εντός δεκαπέντε ημερών, και από τα ανώτερα δικαστήρια, εντός ενός μηνός από τη συζήτηση. Ωστόσο, το γεγονός ότι ο νομοθέτης όρισε τέτοιες προθεσμίες, σημαίνει προφανώς ότι στα μάτια του μία τέτοια διαδικασία έπρεπε να εξετασθεί με ιδιαίτερη ταχύτητα (βλέπε *Nichifor κατά Ρουμανίας (αριθ.1)*, αριθ. 62276/00, 13 Ιουλίου 2006, § 28 και, *mutatis mutandis*, *Ganci κατά Ιταλίας*, αριθ. 41576/98, 30 Οκτωβρίου 2003, § 31).

23. Ωστόσο, αυτές οι προθεσμίες ουδέποτε τηρήθηκαν από τα ελληνικά δικαστήρια και σε ορισμένες περιπτώσεις ξεπεράστηκαν σε μεγάλο βαθμό. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ενώπιον του πρωτοδικείου, η συζήτηση ορίστηκε περίπου έξι μήνες μετά την κατάθεση της αγωγής, ότι η απόφαση εκδόθηκε έξι μήνες μετά τη συζήτηση και ότι καθαρογράφηκε πέντε μήνες αργότερα. Στο δεύτερο βαθμό, η συζήτηση ορίστηκε τέσσερις μήνες μετά την κατάθεση της έφεσης και η απόφαση εκδόθηκε δύο μήνες μετά τη συζήτηση. Η συζήτηση ενώπιον του τμήματος του Αρείου Πάγου έλαβε χώρα δύο έτη μετά την κατάθεση της αίτησης αναίρεσης και η απόφαση που παρέπεμπε την υπόθεση στην ολομέλεια εκδόθηκε στις 15 Δεκεμβρίου 2005, ήτοι δύο μήνες μετά την τη συζήτηση. Η συζήτηση ενώπιον της ολομέλειας ορίστηκε ένα έτος και τέσσερις μήνες μετά την παραπομπή και πάνω από πέντε μήνες μετά την αίτηση της προσφεύγουσας για τον ορισμό δικασίμου και η ολομέλεια εξέδωσε την απόφασή της στις 26 Ιουνίου 2007. Δεν μπορεί ως εκ τούτου να θεωρηθεί ότι τα ελληνικά δικαστήρια επέδειξαν, εν προκειμένω, ιδιαίτερη ταχύτητα.

24. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ακόμα και στα νομικά συστήματα που καθιερώνουν την αρχή της διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους, η συμπεριφορά των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από τη διασφάλιση της

ταχύτητας που επιθυμεί το άρθρο 6 § 1 (*Παφίτης και λοιποί κατά Ελλάδα*, 26 Φεβρουαρίου 1998, § 93, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-I).

25. Ωστόσο, μία τόσο μακρά προθεσμία όταν πρόκειται για εργατική διαφορά, και δεδομένης της παρουσίας ρητών διατάξεων της ελληνικής νομοθεσίας που προβλέπουν σύντομες προθεσμίες για την πρόοδο της διαδικασίας, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί συμβατή προς τη «λογική προθεσμία» του άρθρου 6 § 1. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του εν λόγω άρθρου.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

26. Καταρχήν, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι υπήρξε παραβίαση του δικαιώματός της σε δίκαιη δίκη καθώς και του δικαιώματός της πρόσβασης σε δικαστήριο: ισχυρίζεται ότι χαρακτηρίζοντας τις αξιώσεις της αόριστες, τα δικαστήρια ερμήνευσαν και εφάρμοσαν με λανθασμένο και αυθαίρετο τρόπο ορισμένες διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας και εμπόδισαν την επί της ουσίας εξέταση της αίτησής της.

27. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι το πρώτο τμήμα της αιτίας είναι προδήλως αβάσιμο διότι υπάγεται στη δικαιοδοσία τετάρτου βαθμού. Ως προς το δεύτερο τμήμα (που σχετίζεται με την πρόσβαση σε δικαστήριο), το Δικαστήριο σημειώνει ότι η περίπτωση της προσφεύγουσας διαφέρει σημαντικά από τις υποθέσεις *Σωτήρης και Νίκος Κούτρας κατά Ελλάδα* (αριθ. 39442/98, 16 Νοεμβρίου 2000), *Πλατάκου κατά Ελλάδα* (αριθ. 38460/97, 11 Ιανουαρίου 2001), *Ευσταθίου και λοιποί κατά Ελλάδα* (αριθ. 36998/02, 27 Ιουλίου 2006) και *Ζουμπουλίδης κατά Ελλάδα* (αριθ. 77574/01, 14 Δεκεμβρίου 2006) που αυτή επικαλείται για να στηρίξει τη θέση της. Σε αυτές τις υποθέσεις, ετίθετο το ζήτημα της απόρριψης των αιτήσεων των προσφευγόντων για λόγους καθαρά τυπικούς, όπως, για παράδειγμα, η μη αναφορά ορισμένων πραγματικών περιστατικών που ωστόσο περιέχονταν στις προβληθείσες αποφάσεις. Ωστόσο, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν παρακωλύθηκε στο δικαίωμά της πρόσβασης σε δικαστήριο.

28. Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η ερμηνεία του εφαρμοστέου εθνικού δικαίου από την ολομέλεια του Αρείου Πάγου, ακόμα κι αν θεωρηθεί ορθή, κάτι που δεν ισχύει, παραβίασε το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1.

29. Ως προς τούτο, το Δικαστήριο θεωρεί ότι είναι αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων να επιλύουν τις διαφορές συμβατικής φύσεως μεταξύ των

προσφευγόντων και των εργοδοτών τους, με την αναπόφευκτη συνέπεια ένας εκ των διαδίκων να μη δικαιώνεται. Το Δικαστήριο εκτιμά σε αυτή την περίπτωση ότι το Κράτος δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνο για καμία επέμβαση κατά παράβαση των δικαιωμάτων που προστατεύει το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 (βλέπε για παράδειγμα *Kuchar et Stis κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας*, αριθ. 37527/97, 21 Οκτωβρίου 1998).

30. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

31. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

32. Η προσφεύγουσα αξιώνει 31.319,19 ευρώ για υλική ζημία (διότι από αυτή τη διαδικασία εξαρτάτο η αύξηση της σύνταξής της) και 20.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

33. Σε ό,τι αφορά την επικαλούμενη υλική ζημία, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται συνάφεια μεταξύ αυτής και της παραβίασης του άρθρου 6 § 1. Σε ό,τι αφορά την ηθική βλάβη, η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την προσφεύγουσα.

34. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα υπέστη μόνο ηθική βλάβη, λόγω της μακράς διάρκειας της διαδικασίας. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, της επιδικάζει 3.000 ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

35. Για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη ενώπιον του Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα αξιώνει 6.820 ευρώ.

36. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι οι αξιώσεις της προσφεύγουσας είναι υπερβολικές για αυτό το είδος υπόθεσης και υπογραμμίζει ότι αυτή δεν προσκομίζει τα απαιτούμενα δικαιολογητικά.

37. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι αξιώσεις της προσφεύγουσας δε συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά που θα επέτρεπαν να αποδειχθεί η πραγματικότητά τους. Πρέπει συνεπώς να απορριφθεί το αίτημα για την αιτία αυτή.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

38. Το Δικαστήριο κρίνει προσηκόν να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από τη λογική προθεσμία της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 3.000 (τρεις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 16 Απριλίου 2009, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος